

AZ ELJÖVENDŐ TITKOS GYERMEKHEZ

*Valahol egy templomfalon
arctalan ikon kúszik a szentek közé;
hörög s acsarkodik,
pedig tömjénszag van;
jőjön, hogyha jönnie kell,
legyen ő a falu rossza.
Halála után azt mondják:
halálakor ültek el a varjak,
s emléke, mint kelő tészta,
a hólepelt úgy fészíti.*

*

A kanyar után ott áll,
nyikorog az éjben
a halállevelű fa:
ága bogos,
törzse nyirkos;
ments meg minket az avartól,
eljövendő titkos gyermek,
seperd fel a macskakövet,
szórd be finom porhóval:
a rothadás itt ne járjon,
ne üljön be utcáinkba,
ments meg minket a halállevelű fától,
legyél te a falu rossza.

Hogyha kérdik: lesz-e halál,
ha a fáról nem hull levél,
ezt mondd majd a kételkedőknek:
az ember sorsa ezentúl
puskáit az égre fogni,
zapor lesz itt, ólmos eső,

sírig tartó, hatalmas,
fű elszárad, fák kidőlnek,
bokrok nőnek mindenütt,
pengeéles csipkebozót
aggatja fel vándoraink.

Sok dolgod lesz itt a földön,
eljövendő titkos gyermek:
bár boldogan jössz e világra,
bármerre jársz, kihűlt nyomod
sírást fakaszt, mert újraosztod a pusztulást,
átadod a gyepelőd nekünk,
többé nem kell égi ostor,
golyó repül, repesz süvít,
sivatagok kelnek útra
a pusztulás nyomán,
s a halál az ember sajátja lesz,
mi osztjuk ki egymás között,
nem várunk több égi jelre,
bűzös lesz a halál, s átkos.

Mondd: érted-e, miért szülnek meg,
eljövendő titkos gyermek,
érted-e a földi reményt,
az emberbe vetett hitünk,
meglátod-e anyád arcán a büszkeséget,
amiért te leszel az, aki minket,
ménkövektől rettegőket
megmentesz a túlvilágtól,
s földre tiprod remegésünk,
mert te leszel a falurossza,
te nyitod fel szemünk héját,
hogymegmutassad, nincs fent senki,
rég alszanak a csillagok,
s az űrködök még nem ébredtek fel
az érdes kakasszóra.

De nem élsz te sem örökké,
valaki majd észreveszi,
hogyan az égen hold is ragyog,
közel húzva, mikor úgy áll,
minden édes és sós vizünk;
sötét bozótos felett
mindegyre csak halad, halad,
térdepelve esdekelünk,
álljon meg, hogy kössük újra
telhetetlen egyezségünk
mennyekkel és poklokkal.
Ekkor te majd elpusztulsz,
eljövendő titkos gyermek,
emléked a hó takarja,
s varjatlanul zúg az erdő
ágakkal és bogokkal.

AZ OLLÓKOVÁCS HITVALLÁSA

Kimegyek a hegyek alá,
titkos barlangot keresek,
járatait kikutatom,
s ha gyertyafénynél
öreg szemem
ércet talál, tudom:
nem maradnak olló nélkül
földünk vándorszabói.

Csákányom,
a nagy mestermű
úgy pattintja ki a vasat,
mint konyhakés a fölös magot.
A vasbánya hideg gyomra
holt helye a nyers érceknek,
kriptája a testi vágynak,

mert aki már sziklafalban
ollót lát, nem sárkányrémet,
az egy emberi ujj érintését
olyan helyen, amit az nem illet,
ha nincsen mellé hőség s áhítat,
nem ismeri: öle hideg,
de cserébe a kohók tüze
fellobbantja szíve lángját,
szenvédélye nem hamvad,
sőt a zöldfülűek pírjával
repteti szét a szikrát
kalapácsa ütésével.

Kinyerem a vasak magját,
híres kohóm megolvasztja,
megtisztul a föld sarától.
Míg rakosgatom a rétegeket,
acélüllőm tartja hátát;
reng a műhely, csahol a kalapács,
mint veszett kutya háza,
s a csoda: az sose késik,
mindig időben jön,
mint az esti csorda, harangszóra,
s lám, a vastömb helyén megjelenik,
olló lesz az izzó bogból.

Elmennek az őszi esők,
megvastagszik minden köd, jég,
s le hull az első nagy hó;
munkám gyümölcse, bár a nap már
rég nem ragyog virágot a rétre,
ekkor érik be.

Vásárnapon mind eladom,
vág az olló, mert a bányá
igaz volt: érce túlélte minden dögvészt,
nem érte azt halandók
átkos baja, nyavalyája.

Kacarásszál, édes ollóm,
vándorszabók hús kezében,
ércesen és diadallal,
mert hegy mélyéből jöttél
az emberek örömére,
reszkető gyermekek vigasztalására:
nyomodban feltárul az új ruha helye,
összeérnek a puha kelmék,
s túlélővé válik az ember.